

καδ.) κ.ά. Καὶ ἐπών. Ἀριδάς Πελοπν. (Τριφυλ.) 2) Ἐπιθετικ., ὁ ἔχων ἰσχνὰς κνήμας ἢ καὶ ἐπιμήκεις Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. Συνών. ἀριδαλάς.

ἀρίδας ἐπίθ. Ἀθῆν. Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδα διὰ τῆς μεγεθυντικῆς καταλ. -ας.
Ὁ ἔχων μεγάλους πόδας.

ἀρίδι τό, Κεφαλλ. Κρήτ. (Βιάνν. Μεραμβ. Μονοφάτσ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μαζαίκ. Μάν. Οἶν. Σουδεν. Τρίκκ. Τριφυλ.) Τσακων. κ.ά. ἀρίδ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καστορ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδα.

1) Τέρετρον, τρύπανον (ἐνιαχοῦ, ὡς ἐν Λακων. κ.ά., ἢ λ. ἔχει σημ. ὑποκορ. δηλοῦσα τὸ μικρὸν τρύπανον, τὸ ἀριδάκι, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὴν ἀρίδα δηλοῦσαν τὸ μέγα) ἐνθ' ἄν.: Φρ. Δουλεύει τ' ἀρίδι (ἐπὶ τῶν ἐκ ζηλοτυπίας ὑποβλεπόντων ἀλλήλους) Σουδεν. Τοῦ γινε-τοῦ κατσε ἀρίδι (ἐπὶ τοῦ ἐπιμένοντος εἰς τὴν ἀπαιτήσιν του καὶ διὰ τοῦτο ἐνοχλητικοῦ γινομένου) Καλάβρυτ. 2) Τὸ ἐπιμήκες νύχι τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδὸς Κρήτ.

ἀριδιάζω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Σουδεν. κ.ά.) — Λεξ. Αἶν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδι.

Τρυπῶ διὰ τοῦ τερέτρου ἐνθ' ἄν.: Φρ. Θὰ σὲ ἀριδιάζω σούλενα (θὰ σὲ ἐνοχλῶ διαρκῶς) Σουδεν. Συνών. ἀριδίζω.

ἀριδιασμα τό, Λεξ. Αἶν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριδιάζω.

Διάτρησις διὰ τρυπάνου.

ἀριδιαστὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριδιάζω.

1) Ὁ τρυπημένος διὰ τρυπάνου Πελοπν. (Μάν.) 2) Ἐλικοειδὴς ὡς τὸ ἄκρον τοῦ τρυπάνου Πελοπν. (Λακων.)

ἀριδίζω Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. ἀρ'δίζον Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀρ'δάου Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρίδι.

Ἀριδιάζω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀριδίζω τὸ ξύλο Κέρκ. || Φρ. Μ' ἀριδίζ' οὐ πόρους (μὲ ἐνοχλεῖ πολὺ) Φιλιπούπ. Μὴν ἀρ'δᾶς τ' καρδιά σ' (μὴ τρώγῃς τὴν καρδιά σου, μὴ στενοχωρῇσαι) Ἡπ.

ἀριδοκέρα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρίδα ἢ ἀρίδι καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κέρας.
Ἡ ἔχουσα κέρατα ἐλικοειδῆ, ἐπὶ αἰγός.

ἀριδολούριδο τό, Πελοπν. (Ἀργ.) ἀριδολουρόριδο Πελοπν. (Ἀργ.) ἀριδιλόρουλο Πελοπν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρίδα ἢ ἀρίδι καὶ λουρίδι. Οἱ λοιποὶ τύπ. εἶναι πλαστοί, διότι ἢ λ. εὐχρηστεῖ εἰς καθαρογλώσσῃματα.

Τὸ λουρὶ τοῦ τρυπάνου ἐνθ' ἄν.: Καθαρογλώσσ. Τῆς ἀρίδας τὸ λουρὶ τ' ἀριδολούριδο ἢ τ' ἀριδολουρόριδο Ἀργ. Τῆς ἀρίδας τὸ λουρὶ τ' ἀριδιλόρουλο Πελοπν.

ἀριδοπούλλα ἢ, Κεφαλλ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρίδα διὰ τῆς καταλ. -πούλλα.

Μικρὸν τρύπανον. Συνών. ἀριδάκι, τρυπανάκι.

ἀριθμημὸς ὁ, Ἄνδρ. Ρόδ. ἀριθμημὸς Κάρπ. ἀριθμημὸς Κάρπ. ἀριθμημὸς Ρόδ. ἀριθμισμὸς Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀριθμισμὸς ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 57.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριθμῶ, παρ' ὃ καὶ ἀριθμίζω.

Ἀριθμησις, ὑπολογισμὸς ἐνθ' ἄν.: Φρ. Δὲν ἔχω ἀριθμημὸν (δὲν ἐπιδέχομαι ὑπολογισμὸν ἐνεκα τοῦ ἀπείρου πλήθους, εἶμαι ἀνυπολόγιστος) Ἄνδρ. Ρόδ. || Ἄσμ.

Βλέπει πλῆθος ἀρίθμητο π' ἀριθμημὸν δὲν ἔχει Ἄνδρ.

Θωρεῖ λαὸν ἀρίθμητο καὶ ἀριθμημὸν δὲν ἔχει Ρόδ.

Ἡ κυρὰ Ῥήνη τοῦ Κριτοῦ τοῦ Δούκα ἡ θυγατέρα μῆνες τῆς γράφουν τὰ προνκιά, μῆνες τ' ἀπανωπροῦκια, καὶ τὰ καλὰ τῆς μάννας τῆς ἀριθνημὸν δὲν εἶχα (εἶχαν) Κάρπ.

Ἐγὼ πολλοὺς ἐγιάτρεψα π' ἀριθνημὸν ἐν ἔχουν Κάρπ.

Θουρῶ λημόρια ἀρίθμισα καὶ ἀριθμισμὸν δὲν ἔχουν Χαλκιδ. — Ποίημ.

Καὶ σέρνονν τὰ φοράδια τους καὶ βόιδια καὶ ἀγελάδες καὶ τὰ σκυλλιά καὶ τὰ ὄνικα καὶ ἀριθμισμὸν δὲν ἔχουν ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀριθμητήρας ὁ, Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριθμῶ.

Μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας γράφονται ἀριθμοὶ αὐτομάτως.

ἀριθμητής ὁ, Ἀθῆν. ἀριθμητής Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀριθμῶ.

Ἐργάτης τοῦ βιβλιοδετείου ἢ καταστιχοποιείου ὅστις δι' εἰδικῆς μηχανῆς τυπώνει τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σελίδων εἰς κατάστιχα, τετράδια κττ.

ἀριθμητικὴ ἢ, λόγ. κοιν. ἀριθμητικὴ Ἀθῆν. ἀριθμητικὴ Ἀθῆν. Σίφν. ἀριθμητικὴ Σίφν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀριθμητικὴ καταστάν οὐσ. κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. τέχνη.

1) Τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς ἐν τοῖς σχολείοις, ἢ ἀριθμητικὴ ἐπιστήμη κοιν.: Κάνω-μαθαίνω-ξέρω-ἀριθμητικὴ. Μελετῶ ἀριθμητικὴ. 2) Τὸ βιβλίον τῆς ἀριθμητικῆς κοιν. 3) Μηχανὴ τῶν βιβλιοδετείων καὶ καταστιχοποιείων διὰ τῆς ὁποίας ἐκτυποῦνται οἱ ἀριθμοὶ τῶν σελίδων ἐπὶ καταστίχων, τετραδίων κττ. Ἀθῆν.

ἀριθμομηχανὴ ἢ, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀριθμὸς καὶ μηχανή.

Μηχάνημα διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται ἀριθμητικαὶ πράξεις.

ἀριθμὸς ὁ, κοιν. ἀριθμὸς Μεγίστ. Πελοπν. (Λεντεκ.) ἀριθμὸς Κύθν. Σίφν. κ.ά. ἀριθμὸς Παξ. ἀριθμὸς Πόντ. (Τραπ. Κολων.) ἀριθμὸς Θήρ. Ἰκαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀριθμὸς. Ὁ τύπ. ἀριθμὸς καὶ μεσν. παρ' Ἡσυχ.

1) Τὸ ἀριθμητικὸν ψηφίον, ὁ ἀριθμὸς ἐν γένει κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Κολων.): Γράφω ἕναν ἀριθμὸν. β) Ὁ ἀριθμὸς ὁ διδόμενος πρὸς διάκρισιν τῆς σειρᾶς προσώπων καὶ πραγμάτων, ὅλον τῶν μαθητῶν ἐν τοῖς σχολείοις καὶ τῶν οἰκίων ἐν ταῖς πόλεσι κττ. κοιν.: Ὁ δεῖνα ἔχει ἀριθμὸν δέκα. Πές μου τί ὁδὸ καὶ τί ἀριθμὸν κάθεσαι — Κάθομαι ὁδὸς καὶ ἀριθμὸς δεῖνα Ἀθῆν. κ.ά. γ) Ὁ ἀριθμὸς ὡς μέτρον διακρίσεως διαφόρου μεγέθους ὠρισμένων πραγμάτων πολλαχ.: Τί ἀριθμὸν γάντια-κολλάρω-παπούτσι φορεῖς; — Φορῶ ἀριθμὸν δεῖνα Ἀθῆν. Συνών. νόυμερο. 2) Ἐν τοῖς βιβλιοδετείοις τὸ τυπογραφικὸν στοιχείον τὸ φέρον ἀριθμὸν Ἀθῆν.

ἀριθμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀριθμος Θήρ. Σίφν. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀριθμὸς διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου εἰς τὴν προπαραλήγουσαν τοῦ ἀρκτικοῦ α ὑποληφθέντος ὡς στερητ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,138.

1) Ἀγνωστος ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀριθμο μέρος (τὸ μέρος ὅθεν δὲν διέρχονται πολλοὶ διαβάται) Σίφν. 2) Ἀσύλ-

ληπτός Σίφν.: Παροιμ. *Αριθμός κλέφτης καθάρειος νοικοκύρης.

ἀριθμῶ ἀμάρι. ἀριθμῶ Ἰκαρ. Κάρπ. Κρήτ. (Σητ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρ'φνῶ Μύκ. ἀριθμῶ Κρήτ. ῥιφνῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. ἀριθμίζω πολλαχ. ἀρ'θμίζω Ἀθῆν. ὁ ἀρχ. ἀριθμῶ.

Μετρῶ Ἰκαρ. Κρήτ. κ.ά. 2) Γράφω ἀριθμητικὴν σειρὰν Ἀθῆν.: *Αριθμίζω τὸ βιβλίον - τὸ κατάστιχο (τυπώνω διὰ τῆς ἀριθμητικῆς μηχανῆς ἢ ἀπλῶς διὰ τῆς χειρὸς γράφω τοὺς ἀριθμοὺς τῶν σελίδων). Βιβλίον - τετραδίου ἀριθμισμένο. 3) Ὑπολογίζω, σκέπτομαι Κρήτ. (Σητ.) Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ.ά.: Ποτέ μου δὲ δὴ ῥίφνον (ἐσκεπτόμην) Ἀπύρανθ. Ἀποστῆ ποῦ δὲ δ' ἀρ'φνῶ ἐρχόμαι τὰ τ'χερὰ (ἀποκεῖ ποῦ δὲν σκέπτεται ἐρχονται τὰ τυχερά) Μύκ. Δὲ δὴ ῥίφνουμου Σῦρ. Ἀριθμῶς τὸν νά ναι ἐδὰ ἐκεία; Σητ. 4) Ἀντιλαμβάνομαι, ἀνακαλύπτω Κάρπ.: *Ἐν ἀριθμῶς τὸν κλέφτη.

ἀρίκαμπος ὁ, Πελοπν. (Δημητσάν.) ἀρίκαμπο Καλαβρ. (Μπόβ.)

*Αγνώστου ἐτύμου.

*Ἡ ψεῖρα τῶν προβάτων ἔνθ' ἀν.: Μοῦ στέκεσαι σὰν ὁ ἀρίκαμπος ὅς τ' ἀφτὶ (ἐπὶ ὀχληροῦ) Δημητσάν.

- ἀρικός κατάλ. σύνθη. - ἀρ'κους βόρ. ιδιῶμ.

*Ἐκ τοῦ - ἀρικό οὐδ. τῆς καταλ. - ἀρίς.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ἐπίθετα 1) Ἐξ ὀνομάτων ἢ ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου δηλοῦντα τὸν ἀνήκοντα ἢ παρόμοιον τι, οἶον: ἀλῶνι - ἀλωνάριος, ἀνὰ πέντε - ἀναπεντάρικος, ἀνασυρτός - ἀνασυρτάρικος, ἀντρογύνο - ἀντρογυνάριος, ἀπόστα - ἀποστάρικος κττ. 2) Ἐκ ρημάτων δηλοῦντα τὸν δρῶντα, οἶον: ἀναπίνω - ἀναπινάριος κττ.

ἀρίκον Τσακων. Προστ. ἀρε Τσακων.

*Ἐκ τοῦ ἀρχ. αἴρω. Ἰδ. ΜΔέφνερ Λεξ. Τσακων. 52.

Λαμβάνω, παίρνω: Ἀρίκον γουναῖκα (παίρνω γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι) Ἀντῆς ἔαν ἀμοσκά σι ἕνα κοῖθινι (ἐπῆρε εἰς τὴν ἀμασκάλην τοῦ ἕνα κοφίνι) || Φρ. Νά νι ἀρη ὁ διάβολος! (νὰ τὸν πάρη ὁ διάβολος!) Ἀντῆς τάνου σι (ἐπῆρε ἐπάνω του, ἀνέλαβε δυνάμεις). Νά μή νι ἀρίτσσερε τάνου ντι (νὰ μὴ τὸ παίρνης ἐπάνω σου). Ἀντῆς τοῦρ ἐμῆς σι (ἐπῆρε τὰ μάτια του, ἔφυγε). Ἀντῆς ἐφύντῆς (ἐπῆρε ἔφυγε, ἐτράπη εἰς φυγὴν). Συνών. παίρνω.

ἀριλῆς ἐπίθ. Κρήτ. Θηλ. ἀριλίνα Κρήτ.

*Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρι, δι' ὃ ἰδ. ἀριν, καὶ τῆς καταλ. - λῆς.

1) Φιλότιμος ἔνθ' ἀν. 2) Ἀνδρείος, γεναῖος Κρήτ.: Ἀριλῆς ἄδρας. Συνών. βαρβαῖτος.

ἀριν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀρι Καπ. Κρήτ. κ.ά. ἀρ' Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

*Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. ar.

Αἰδώς, ἐντροπή, φιλότιμον ἔνθ' ἀν.: *Ἀρ' κ' ἔθ' ὅς σὸ κατῆν ἀτ' (ἐντροπή δὲν ἔχει εἰς τὸ πρόσωπό του) Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Τοῦ ἤρθε ἀρι (προσεβλήθη ἢ φιλοτιμία του) Κρήτ. Τὸ πῆρεν ἀρι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) αὐτόθ. Ἀρ' εὐτάει ἀτο (τὸ κάμνει ἀρι, ἐντρέπεται δι' αὐτό) Τραπ. || Παροιμ.

Τὴν ἐντροπὴν ἐπούλησα καὶ τ' ἀριν παλ' ἐχάσα (ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀπογνώσεως καταστάντος ἀναιδοῦς) Κερασ.

- αρινός κατάλ. παραγωγικὴ ἐνιαχ.

*Ἐξ ἀρχ. ἐπιθέτων ληγόντων εἰς - ινός, ἐσχηματισμένων δὲ ἐξ οὐσιαστικῶν εἰς - αρ, οἶον: ἔαρ - ἐαρινός, ἀπεσπασθὴ ὁλόκληρον τὸ - αρινός ὡς κατάλ.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται ἐπίθετα ἐξ ἐπιρρημάτων χρονικῶν, οἶον: ἀργά - ἀργαρινός.

ἀριξίξι ἐπιφών. Μεγίστ.

Λέξις πεποιημένη.

Δι' αὐτῆς ἐπιφωνηματικῶς παροξύνουν τοὺς κύνας.

ἀριοβάλανο τό, ἀμάρι. ἀριουβέλανου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Ἐκ τῶν οὐσ. ἀριὰ καὶ βαλάνι.

*Ὁ καρπὸς τῆς ἀρίας δρυός.

- ἀρίς κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. - ἀρ'ς βόρ. ιδιῶμ.

*Ἡ μεσν. κατάλ. - ἀρίς ἐκ τῆς πληρεστέρας - ἀριος ἢ ἐκ τοῦ Λατιν. - arisus. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,421 καὶ ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 2 (1905/6) 46, SPsaltes Grammat. byzant. Chron. 258 καὶ KDieterich ἐν Balkan. Archiv 4,130.

Δι' αὐτῆς σχηματίζονται οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων καὶ ρημάτων τὰ ὅποια δηλοῦν 1) Τὸν ἀσχολούμενον περὶ τι, τὸν ἐπαγγελλόμενον τι, τὸν τεχνίτην κοιν., οἶον: ἀγελάδα - ἀγελαδάρης, ἀράδα - ἀραδάρης, βάρκα - βαρκάρης, κάτεργο - κατεργάρης, περιβόλι - περιβολάρης, φουρνός - φουρνάρης κττ. 2) Τὸν ἐνεργοῦντα, τὸν δρῶντα τι πολλαχ., οἶον: ἀγοραστής - ἀγοραστάρις, ἀλῶνι - ἀλωνάρις, ἀποδέχομαι - ἀποδοχάρης, ἀποκοπὴ - ἀποκοπάρης, ἀρμέγω - ἀρμεγάρης, ἀρνεῖσθαι (ἀρνεῖμαι) - ἀρνεγάρης, ἀρπάχτης - ἀρπαχτάρης, κατέχω - κατεχάρης, κυνηγῶ - κυνηγάρης, ξαγορεύω - ξαγοράρις, τραγουδῶ - τραγουδάρης κττ. Θηλ. ἀποβολή - ἀποβολαρεὰ Χίος. 3) Τὸν ἀνήκοντα ἢ τι παρόμοιον, οἶον: ἄνω - ἀνώαρις, ἀπάνω - ἀπανωάρις, ἀπανωτός - ἀπανωτάρης, ἀπόβροχο - ἀποβροχάρης, ἀποστολή - ἀποστολάρης. 4) Τὸν ἔχοντα ιδιότητά τινα κακὴν ἢ καλὴν κοιν., οἶον: ἀπολυτός - ἀπολυτάρης, καύχησι - καυχησάρης, πείσμα - πεισματάρης κττ. β) Ὑποκορισμὸν ἐνιαχ., οἶον: ἀνθρωπος - ἀνθρωπάρις. 5) Τὴν ἡλικίαν κοιν. οἶον: σαράντα - σαραντάρης, πενήντα - πενηντάρης, ἐξήντα - ἐξηντάρης κττ.

ἀριστα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀριστα βαθμοῦ ὑπερθετικοῦ.

1) Πολὺν καλὰ, ἔξοχα (ἢ λ. εἶναι τῆς γλώσσης τῶν σχολείων καὶ γραφομένη ἐπὶ τῶν ἐνδεικτικῶν τῶν σπουδῶν, τὰ ὅποια δίδονται εἰς τοὺς μαθητάς, φανερώνει τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς προόδου αὐτῶν): Δίνω ἀριστα (ἐπὶ τοῦ βαθμολογοῦντος διδασκάλου). Παίρνω ἀριστα (ἐπὶ τοῦ βαθμολογουμένου μαθητοῦ). Εἶναι πολὺ καλὸς μαθητὴς καὶ τοῦ ἀξίζει ἀριστα. Πβ. μετρίως, καλῶς, λίαν καλῶς.

2) Οὐσ., ὁ βαθμὸς ἀριστα κοιν.: Ὁ δεῖνα τὸ πῆρε τὸ ἀριστα μὲ τὸ σπαθὶ του. Ἐχω πέντε ἀριστα.

ἀριστερά ἐπίρρ. κοιν. ἀριστερά βόρ. ιδιῶμ. ἀλιστερά Κύπρ. Ρόδ. ὀδιστερά Χίος. Συγκρ. ἀριστερώτερα κοιν.

*Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀριστερός. Ὁ τύπ. ἀλιστερά κατ' ἀνομ., περὶ ἧς ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 50.

1) Ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἢ πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, εἰς τὰ ἀριστερά κοιν.: Ἐρχομαι - πηγαίνω ἀριστερά. Ἐχω ἀριστερά μου τὸν δεῖνα. Ἀριστερὰ φαίνεται τὸ χωριό. Μοῦ ἤρθε ἡ μπάλα ἀριστερά. Κάθισα ἀριστερά του. || Φρ. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά (ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πανταχοῦ) κοιν. || Ἄσμ.

Δεξιὰ μου κάτσε, λυερή, τσαὶ ὀδιστερά μου τσέρνα

*Ὀλυμπ.

Ξανοίει δεξιὰ, ξανοίει ξερβά, κἀνένα *ἐ γρωνίζει,

ξανοίει ἀριστερώτερα, βλέπει τὸν Ἀε - Γιάννη

Κάσ. Συνών. ἀντίξερβα1, ξερβά ἀντίθ. δεξιὰ. 2) Κατὰ τρόπον οὐχὶ ἐπιθυμητόν, οὐχὶ κατ' εὐχὴν, ἀντιξίως

